

FLORIN BICAN

Rímes és tanulság nélküli mesék reciklopédiája

A mese az olyan dolog,
Akkor is van, ha nem tudod,
Ott a szavak erdejében,
Száz mese közti fektében
Várja, hogy felébreszd szépen.

Nyilas Mihók meséje (nem tanulságos)

Egyszer volt, hol nem volt,
Volt, volt... persze, hogy volt,
Mert ha nem, én sem mesélném,
Oly lelkesen nem regélném –
Volt egy király, nem akárci:
Nagy és erős, tök sírályi.
Neve: Mindigmegaszondom.
Három fia volt, ha mondom,
A két nagy – két tökkelütött,
Itt kujtorgott, ott lődörgött,
Nappal aludt, este élt,
Akkor is csak a söréért-
Boréért és a nájtklubokért –
Szóval egy eurót se ért;
Ikrek voltak, két szíami,
S a züllöttségük királyi.
Bezzeg öccsük jó fiú volt,
Nem rikoltozott, nem bomolt,
Olykor jól lehordta őket,
De ők csak lesték a nőket.
Kisebbségbe így szorult,
Elnyomásba bevonult,
Néha erőst pofon vágták,
„Nicsak, ezt de elkapatták!”
S így hát – sánta liba lába! –
Úzték perifériára.

A király ezt tudván tudta,
De a döntést elnapolta,
S azzal érvelt, a két ronda,
Bár belerántja a gondba,

Részlet

Nem jó, ha magát megadja
S a testvérét tutujgatja.
Igazolványukban az állt,
Nem ronthatják ők a morált,
Bátorítani kell őket,
A lelkes törvénszegőket,
Hiszen testük-lelkük sérült,
S meg még egyikük se vénült,
Úgyhogy csak előjogokkal
Ruházták fel hosszú sorral.
Sírhatott a kis királyfi,
Nem volt kinek kiabálni.
Úgyhogy ezért szidja, érted,
A nép a vezetőséget...
Ám a mi mesénk nem holmi
Lázinduló, forradalmi –
Elmondjuk, mit nekünk el kell,
Maradunk a cselekménnyel.
Különben mesénk nem hódít,
Ha egy sztorit meg nem lódít –
Legyen lövés, vér, szerelem
(Mely, mint tudjuk, sötét verem).
Egy nap alkonyulatánál
Ím, megjelent a királynál,
Pontosabban beszáguldott,
Hogy a király majd felugrott,
Az udvari postás, Gyurka –
Berobbant a Kis Szalonba,
Ahol épp nagy nyugalomba'
Mindigmegaszondom tárgyalt
Egyszerre minden fiával.
– Mi van veled, te ökör?
Megőrültél?! Fellököl,
Rám törsz, a táskád lobog –
Merénylet a szándokod?
A király fel így kiáltott,
Mert keményen beparázott.
– Jaj, felség, nem, semmiképpen –
Nyugtatta Gyurka sebtében –,
Más dologban tör a frász,
S ez a más csupán egy nász,
Mert Rahádzs, a Maharadzsa,
A leányát férjhez adja
Ahhoz, aki megérdemli,
S aki, persze, meg is kéri.
– Jó, hogy monddod, tök vagány,
Máris mienk az a lány! –
Őrült a két összeragadt –
Mefogadunk cigányokat,
S megyünk mi is, egy perc alatt.
Fater, engedd fiaidat!

A király megpusztilta őket,
S azt mondta a tekerőknék:
– Mars a Maharadzsához,
Elengedlek, de aztán ott
Szégyent királyi fejemre
Ne hozzatok, az istenbe!
Vagy ha nem, hát a túróba,
Orrotokat a narkóba
Ne dugjátok, s a púpomba,
Ne nyíljon a Kámaszútra!
Mert ha valamit meghallok,
Bűnhődni kezemtől fogtok,
Kettéhasítalak, s mentek
Barbárok közé, Keletnek!
De azok már rég elmentek,
Mielőtt az intelmeknek
Vége szakadhatott volna.

Demény Péter fordítása

